

1 Eylül

Bugün ve yarın büyükannem bizde misafir. Viyanalı büyükannem değil. Tiroller'de oturan. Bana bu günüğü getirdi. Gizli düşüncelerimi yazacaktım.

Ama, benim hiç gizli düşüncem yok ki! Öyle kendiliğinden yazı yazmak da hiç içimden gelmez. Umarım, büyükannem hediyesine çok da bayılmadığımı fark etmemiştir. Tirollü büyükannem çabuk gücenir de.

Zaten, gerçekten gizli kalması gereken düşünceler için bu günlük hiç uygun değil. Çünkü, kilidi yok ve annem de korkunç meraklıdır.

Evde bulunmadığım zaman gizli düşüncelerimi okuyacağına garanti veririm.

Hem, hiç sır tutamadığı için de gizli düşüncelerimi anında gidip babama anlatacaktır.

2 Eylül

Yarın yine okul açılıyor. Okulun açılmasına sevinip sevinmediğimi soran olduğunda, "İıh, hayır!" diyorum. Ama, aslında azıcık sevinmiyor da değilim.

Derslere pek sevindiğim yok. Daha çok çocuklar için seviniyorum.

Aleksander'ın yanında oturacağım. Geçen ders yılı Aleksander'dan pek hoşlanmazdım. Ama, bu yaz onunla arkadaş olduk.

Michi bizim önümüzde oturacak, Ali de arkamızda. Bunu dün parkta kararlaştırdık.

Umarım, yarın hava güneşli olur da, yeni ipekli elbisemi giyebilirim. Elbise beyaz, eteğinde pembe çiçek demetleri işli.

Etek o kadar geniş ki, hızla döndüğümde yukarı havalanıp, beyaz bir bulut gibi çevremde dönüyor.

"Bu elbiseyle dünyanın en güzel kızı oluyorsun," dedi babam.

Yarın yağmur yağarsa, annem bu elbiseyi giymeme izin vermeyecektir mutlaka. O zaman, İskoç eteğimi giymek zorunda kalacağım. O etekten nefret ediyorum! İğrenç biçimde kaşındıran bir kumaştan yapılmış. O aptal eteği giydiğimde karnımın her yanı kaşınıp duruyor. Üstelik, beni bayağı şişman gösteriyor. Tıpkı kareli bir topa benziyorum onun içinde. Ama, annem kabul etmiyor bunu. Çünkü, eteği diken o ve "eseriyle" de büyük gurur duyuyor.

Şimdi televizyona bakmaya gidiyorum. Haberler'i izleyeceğim. Sonunda hep hava raporu verirler.

3 Eylül

Öyle kızgınım ki, hırşımdan ağlayabilirim!

Olaylar şöyle gelişti:

Bu sabah güneş açmadı.

Ama, ciddi bir yağmur da yağmıyordu. Kaldırım-
lar biraz ıslanmıştı, o kadar. Ben ipekli elbisemi giye-
cekken, annem İskoç eteğimi giymemi istedi. Tartış-
maya başladık ve tam annem, “Ne yaparsan yap, seni
inatçı keçi!” dediği sırada, kapı çaldı.

“Bu mutlaka Ali’dir!” dedim içimden.

Anne ve babası ta sabahın altısında işe gittikleri
için, Ali her zaman çok erken kalkar. Okul saatine ka-
dar ne yapacağını bilemez. Çoğu zaman bana gelir ve
ben kahvaltı edip, çantamı hazırlayana kadar odamda
oyun oynar.

Evinde çok fazla oyuncağı yok Ali’nin.

Özellikle, otomobil yarışı pistimle elektrikli treni-
mi sever.

Ama, kapıyı çalan Ali falan değildi. Paul gelmişti.
Onu kapıda görünce, öküz trene bakar gibi bakakal-
dım.

“Aa, Susi,” diye seslendi annem, “ne güzel bir
sürpriz, değil mi?”

Annemin bir şeyden anladığı yok. Paul gene geldi
diye sevincimden uçtuğumu sanıyor.

Üstelik, Paul de öyle sanıyor. Ama, ben artık Paul’
den hoşlanmıyorum. Hem kendini beğenmiş, hem

aptal!

“Selam, ahbap!” diyerek eliyle omuzuma vurup,
sanki kendi evindeymiş gibi odamın yolunu tuttu.

Paul’ün Viyana’ya ziyarete gelmiş olacağını dü-
şündüm önce ve okulun ilk gününü kaçırmış olmasına
hayret ettim. Ancak sonra, artık Viyana’ya taşındıkla-
rını ve yine bizim sınıfa geleceğini söyledi Paul.

“Niye ki?” diye sordum.

“Öyle işte,” dedi. Sanki bu bir cevapmış gibi!

Saat sekize çeyrek kala olunca, okula doğru yola
çıkık. Köşede Ali’ye rastladık. Paul’ü görünce, o da
öküz trene bakar gibi bakakaldı. Ali’ye, Paul’le birinci
sınıfı birlikte okuduğumuzu, sonra onun köye taşın-
dığını anlattım.

“Sen neden köyde oturmamak artık?” diye sordu
Ali gayet dostça. Bunun üzerine, Paul ona dil çıkardı
ve, “Böyle aptal sorular sormadan önce doğru dürüst
Almanca öğren!” dedi.

Ne terbiyesizlik! Ali’nin Almanca’sı gayet iyi. Paul
Türkiye’ye yerleşip Türkçe öğrenmek zorunda kalsay-
dı, iki yıl sonra Ali’nin Almanca’sı kadar bile Türkçesi
olmazdı hâlâ.

Geçen yaz Yunanistan’da, “*kalimera*” (iyi günler)
demeyi öğrenene kadar üç hafta geçmişti. Öğrenme
özürlü şey! Bir de Ali’yle alay ediyor.

Tam büyük bir zevkle bunu Paul’e söyleyecek-
ken, arkamızdan Gabi’yle Michi yetiştiler. Paul onları

hararetle selamladı; hatta, kucakladı bile.

Bir kafes dolusu maymun kadar tezahürat yaptı.

Yaz tatilinde Amerika'ya gittiğini anlattı onlara. Yok, havaalanından otele helikopterle uçmuş. Yok, Amerika'dan saniyede on atış yapan makineli bir tüfek getirmiş. Yok, bir video göstericisi varmış da, her akşam üç korku filmi izliyormuş da. Gabi'yle Michi onun bütün anlattıklarına inandılar.

Ne de olsa, bu yaratığı benim kadar tanımıyorlar!

Okulda öğretmenimiz de Paul'ü sevinçle karşıladı. Sanki onun yine sınıfımızda olmasından büyük mutluluk duyuyormuş gibi yapıyordu. Bana da, "Ee, Susi'miz nihayet Paul'üne kavuştuğu için çok sevinçli olmalı!" dedi.

Evet, demedim. Hatta, başımı bile sallamadım; ama öğretmen bundan bir şey çıkmadı. Orta bölümdeki en ön sırayı gösterip, "Hemen şuraya oturun ki, sizin gibi iki çenesi düşük gözümün önünde olsun!" dedi.

Ben karşı çıkıp, Aleksander'ın yanında, Ali'nin önünde ve Michi'nin arkasında oturmak istediğimi söylemek isterken, Paul hiç duraksamadan kolumdan tuttu ve beni o sıraya oturtuverdi.

Onun yanında oturmak istemediğimi söylemeye yüzüm tutmadı.

Ali'nin dediğine göre, sürekli Paul'le didişip durmalıymışım. O zaman öğretmenin beni başka yere

oturtacağını düşünüyor. Bir kere, öğretmen beni Aleksander, Ali ve Michi'yle oturtmaz. Üstelik, Paul'le didişmek falan istediğim de yok. Anneme, okula gelip öğretmene her şeyi anlatması için yalvardım. Ama, istemiyor. Bu işe karışamazmış.

"Yine Paul'ün yanında oturman o kadar da korkunç bir şey değil," dedi. "Eskiden en iyi arkadaşın oydun!"

Evet, bu doğru. Ama, geçmişe mazi derler.

Paul yuvada en iyi arkadaşımdı.

Birinci sınıfta da. Ailesiyle birlikte köye taşındıktan sonra da mektup arkadaşı olduk. Ancak, hep birlikte Yunanistan'a tatile gittiğimizde artık ondan pek hoşlanmadığımı fark ettim. O gitmiş, yerine iğrenç biri gelmişti sanki!

Bir yıldır hiç görüşmedik. Birbirimize mektup da yazmadık.

Hani neredeyse, Paul'ün varlığını bile unutmuş-tum.

Dersler bittiğinde Paul'ün annesi okul kapısı önünde arabasında bekliyordu. Paul hemen yüksekte atmaya başladı.

"Bu bizim ikinci arabamız," diye açıkladı Gabi'ye. "Babamın üç arabası daha var, hepsi de spor arabalar."

Babasının üç arabası daha olsa, annesinin arabasının dördüncü olması gerekirdi.